

kommen her — og det bliver maaske baade første og sidste Gang, vi taler sammen — vil jeg sige alt med det samme. Jeg kaldte mig før for Deres Ven. Det var ikke bare en Talemaade. Siden De første Gang som ung Student optraadte paa et politisk Møde, har jeg i Frastand fulgt Dem med Interesse, ja — jeg kan godt sige — med Forventning om en betydelig Fremtid for Dem som Politiker. At De saa gik hen og blev Præst, var mig unægtelig en Skuffelse. Politik er en krigersk Haandtering, der — som jeg før sagde — vanskelig lader sig forlige med en borgerlig Levevej, allermindst med en Præsts. Jeg tilstaar, jeg har siden Monrads Dage haft en næsten overtroisk Rædsel for ornatklædte Politikere. Men jeg har ogsaa tænkt mig, at den Dag kunde komme, da De opgav Præstevirksomheden for helt at ofre Dem for den sociale Forsorg, som jo særlig har Deres Interesse. Og den naturlige Virkeplads for et saadant Arbejde er dog Rigsdagen — i det hele Politiken. Paa det Omraade har De jo tilmed en — saa at sige medfødt — Ret til hurtigt at komme frem i første Linje. Og nu vil De maaske forstaa Grunden til, at jeg nødig ser Dem gøre et uovervejet Skridt.“

Pastor Gaardbo var ikke klar over Hensigten med al denne underfundige Venlighed. Var det et Forsøg paa at lokke ham ud i en Hængemose? Eller troede Farbroderen virkelig at kunne friste ham til Frafald med et Tilbud om at gøre ham til Arvtager i hans politiske Dødsbo? . . . Han havde Medlidenhed med den gamle Mand, der saa aabenbart var uden al Forstaaelse af sin Afmagt, og da han ikke nænnede at sige ham lige ud, hvor slet han var underrettet, blev hans Svar kun en Gentagelse af, hvad han tidligere havde sagt.

Men hvad han fortav, det læste Enslevs aarvaagne Øjne i hans Miner, og pludselig glimtede det under de buskede Bryn. Med et Blik, der lyste som Blinket af en Økse, fældede han Dødsdommen over Brodersønnen.

„Vil De saa behage at lade Vognene køre frem,“ sagde han. „Det er paa Tide at komme afsted.“